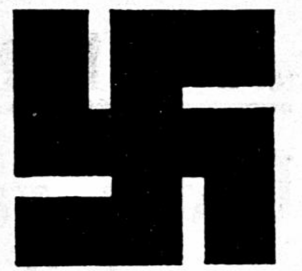
HERÄÄ SUOMI

SUOMEN KANSAN JÄRJESTÖN PÄÄ-ÄÄNENKANNATTAJA

N:o 23 — VASTAAVA TOIMITTAJA A. KALSTA — 1933

TORSTAI — MARRASKUUN 16 P:NÄ

Kansalainen, joka kärsit nykyisestä järjestelmästä, ota veroitusluetteloista selvä puoluepomojen vuosituloista!

"Kun kotimme hävitetään..."

"Onko oikein, että kotien suojeleminen taloudellisilta vaurioilta on jäänyt lakipykälien varaan, jotka ovat olleet voimassa satoja vuosia eivätkä enää voi vastata nykyajan vaatimuksia?"

»Nykyään, kun tuhannet kodit ovat joutuneet pirstotuiksi, ei sodan vaan taloudellisen ahdingon vuoksi, kysyy moni, onko yhteiskunta ryhtynyt kyllin tehokkaisiin keinoihin kotien suojelemiseksi. Onko oikein, että kotien suojeleminen taloudellisilta vaurioilta on jäänyt lakipykälien varaan, jotka ovat olleet voimassa satoja vuosia eivätkä enää voi vastata nykyajan vaatimuksia?»

Kirjoituksemme otsikko sekä edellä olevat lauseet ovat lainatut Suomen kotitalousväen lehden *Kotilieden* kuluvan marraskuun 1 pnä ilmestyneen numeron eräästä kirjoituksesta. Kirjoituksen, jossa asiallisesti käsitellään meidän päiviemme ehkä polttavinta kysymystä ja joka uhkuu ymmärtämystä ja lämpöä maamme sekä pystyssä pysyneille että raunioiksi lyödyille kodeille, alla on nimimerkki H. E. K. Samalla kun tuomme julki kunnioituksemme arvoisan nimimerkin esittämiä, terveeltä pohjalta lähteneitä ajatuksia kohtaan, on meidän kumminkin rehellisyyden nimessä huomautettava, että tällainen kirjoitus Kotilieden palstoilla tulee julkisuuteen liian myöhään, vasta kahdennellatoista hetkellä. Kotilieden, joka ohjelmansa ytimeksi on ottanut sanat »Koti on yhteiskunnan sydän», joka »valvoo kotien etuja julkisessa elämässä», joka leviää maamme kymmeniin tuhansiin koteihin ja jonka toimitukseen ja avustajiin kuuluvat parhaat kotitalouden asiantuntijat, olisi pitänyt ajat sitten sanoa vakavat sanat kotiemme puolesta. Ja mitä erikoisesti nyt puheenaolevaan kirjoitukseen tulee, niin olisi se mielestämme ollut julaistava toimituksen nimessä. Tämän se ehdottomasti olisi ansainnut.

Meidän vain kerran viikossa ilmestyvässä sanomalehdessämme, jonka on pakko käsitellä miltei kaikkia yhteiskunnallisia ja taloudellisia kysymyksiä, ei ole tilaa kyseellisen kirjoituksen painattamiseen kokonaisuudessan, niin mielellämme kuin sen tekisimmekin. On tyydyttävä siteeraamaan vain muutamia aivan tärkeimpiä kohtia. — Selvitettyään niitä vahinkoja, jotka kodin irtaimen omaisuuden myyttämisestä johtuvat yhteiskunnan kannalta katsottuna, on kirjoittaja kiinnittänyt huomiota niihin suorastaan luuloteltuihin etuihin, joihin velkojat monissa tapauksissa tähtäävät, ja joitten tarkoituksena — sikäli kuin me asioitamme tunnemme — on väliin vain velkojan perinpohjainen nöyryyttäminen ja hänen vastaisenkin elämänsä mahdottomaksi tekeminen, hinnalla millä hyvänsä. Mainittu kohta kirjoituksessa (harvennukset ja kursivoinnit meidän) kuuluu seuraavasti:

»Velkojankin kannalta on useimmissa tapauksissa varsin vähän hyötyä kodin myyttämisestä. Täytyy ottaa huimioon, että velallinen useasti mieluummin ylivelkaantuu, ennenkuin päästää kotinsa myyntiin, siinä toivossa, että jokin pelastava keino lopultakin ilmaantuisi. Tämä menettely ei ehkä moraalisesti ole oikea, mutta on inhimillistä, että velallinen viimeiseen asti koettaa säästää perhettään kodin hävittämisestä koituvilta kärsimyksiltä. Mutta vaikkakaan velat eivät nousisi kodin arvoa vastaaviksi, on otettava huomioon, että kotia rahaksi muutettaessa on rahallinen tulos nykyään suhteellisen vähäinen myydyn tavaran alkuperäiseen arvoon verraten. Jos saavutettu rahallinen tulos, sitten kun kulut on poistettu, nousee 20 %:iin kodin arvosta, on tulosta jo pidettävä hyvänä. Tähänkään lienee verraten vaikea päästä, kun on kysymys tavallisesta keskitason kodista, saatikka sitten vähävaraisia koteja myytäessä. Vaikkakin prosenttiluku saataisiin nousemaan 40 %:iin, *hukkaantuu silti 60 %. Tämä hukka ei hyödytä ketään, mutta koituu velalliselle suuremmaksi menetykseksi, kuin mitä numeroilla voidaan osottaa.* Jos velallinen saisi säilyttää kotinsa, merkitsisi se melkoista henkistä voimanlähdettä, jonka turvissa hän pystyisi edelleen toimimaan ja ponnistamaan ylös vaikeuksistaan. Velkojan kannalta ei suinkaan ole edullista, että velallisen toimintakyky lamaantuu tai herpautuu, vaan päinvastoin, että hän mitä nopeimmin kykenisi nousemaan taloudellisesta ahdingostaan. Kodin menetys merkitsee kuitenkin useimmille henkistä lamaannusta ja heikommille jopa korvaamatonta vaurioita elämän loppuun asti.»

Ylläoleva esitys kaikessa koruttomuudessaan on enemmän kuin paikkansa pitävä. Kirjoittaja huomauttaa, vaikkakin vain sivumennen, niistä kuluista, jotka irtaimiston pakkorealisoinnissa tulevat aina kysymykseen. Tällöin on hän kuitenkin todennäköisesti ajatellut vain tavallisiin ulosmittauksiin perustuvia pakkomyyntejä, joitten toimeenpanemisella on tarkoitus tyydyttää vain harvoja uloshakijoita. Vielä murheellisemmaksi muodostuu tilanne, jos velallinen jonkun velkojan vaatimuksesta asetetaan vararikkotilaan, jolloin hänen on samalla kertaa luovutettava koko omaisuutensa kaikkien velkojiensa tavoittelukohteeksi. Nykyisen vararikkomenetelmän vallitessa, edellyttäen, että asiat ajetaan konkurssituomioon saakka, voi kohtalainenkin omaisuus huveta suorastaan kaikkiin mahdollisiin ja mahdottomiin kuluihin. Uskottujen- ja toimitsijamiesten palkat, velkojain kokouskustannukset, lehti-ilmoitukset j. n. e. nielevät siksi huomattavia summia, että varsinaiset velkojat jäävät suorastaan »näppejään nuolemaan». Se mahdollinen tyydytys, että velallinen on saatu taloudellisesti murskatuksi, on liian laiha saldo

(Jatk. 2. sivulla.)

"Taas ajat valkenevat."

Pääministeri tekee vääriä päätelmiä.

Vallitseva järjestelmä, joka puoluepomoille tuottaa hyvin, »on koetettava säilyttää niin kauan kuin mahdollista».

Viime sunnuntaina piti pääministeri Lauttakylässä kansalaiskokouksessa puheen, jota tulemme seuraavassa käsittelemään Helsingin Sanomain selostuksen perusteella.

Pääministeri jatkoi samaan tyyliin kuin viikko aikaisemmin Kuopiossa. Me viittaamme viime lehtemme numerossa mainitusta Kuopion puheesta kirjoittamaamme artikkeliin. Sen lisäksi tahdomme vielä kajota tämän nyt pidetyn puheen muutamiin kohtiin.

Puhuja mainitsi maamme kuluneina vuosina joutuneen vaikeisiin koettelemuksiin, joka on johtanut siihen, että monet tahtovat jättää vanhan järjestelmän ja siirtyä uuteen. Mutta sortojärjestelmän kärsinyt kansamme ei voi luopua tästä nykyisestä »kansanvaltaisesta valtiojärjestelmästä ja kansalaisvapauksien hävittämisestä».

Johtavat politiikot maassamme ovat jatkuvasti kirjoitelleet pelkäävän, että tahdotaan poistaa tämä »kansanvaltainen» järjestelmä. Meidän mielestämme on tämä järjestelmä palvellut aikansa kansaamme. Se on syössyt kansamme siihen taloudelliseen ja poliittiseen surkeuteen, missä nyt olemme. *Jos tällaista järjestelmää, joka sallii luovaa työtä ryöstettävän pienen itsekkään ryhmän hyväksi, joka on vienyt kansakunnan talouselämän rahavallan käsiin, joka estää työtätekevän kansan vaikuttamasta valtio- ja talouselämän kulkuun, vapauttaa puoluepomot ja johtajat kaikesta vastuusta, kutsutaan kansanvaltaiseksi, niin sitten ei auta muu, kuin luopua »kansanvaltaisesta.»*

Pääministeri virittää sitten ylistyksen »säästöille», valittaen, että talletuskorko on parissa kolmessa vuodessa alentunut 7 ½ %:sta 4 ½ %:iin. Eipä nytkään juolahda mieleen, että pankkien korkomarginaali on aina pysytetty samana, siitä ei ole sanaakaan tässä taloudellisessa sekasorrossa puhuttu, siihen ei ole saanut koskea, vaikka kaikki muut kansalaiset ovat saaneet kärsiä, niin rahaeläjäin edut ovat olleet pyhiä.

Työtätekevän kansamme aikaansaannokset, kymmenien miljaardien arvoiset luomukset, jotka nykyisen järjestelmän vallitessa ovat rahamahdin itsekkyys- ja hyötyilytoiminnan kohteena ja pelinappuloina, ja jotka muodostavat kansamme valtavimmat säästöt, eivät näy nykyisiä puoluemiehiä liikuttavan.

Onkohan tässäkin tapauksessa asia ymmärrettävä niin, että puhujana esiintyi vain puoluemies eikä pääministeri, ja vallitseva »järjestelmä», joka puoluepomoille tuottaa hyvin, on koetettava säilyttää niin kauan kuin mahdollista.

Yhdymme pääministeriin siinä, ettei »ehdotusta maanviljelijäin turpeeseen sitomisesta», jolla puhuja kaiketi tarkoitti IKL:n tunnettua lakialotetta, kannata ottaa vakavalta kannalta, mutta sille, joka tahtoo todella pelastaa sortuvat maanviljelijämme, on myöskin selvää, etteivät Maakiinteistöpankin toimenpiteet eivätkä mahdolliset pakkohuutokauppojen lykkäykset voi lopullisesti pelastaa tilannetta. Ne ovat vain puoskaroimisia ja niillä ei päästä pitkälle eteenpäin, silloin kun pitää tehdä leikkaus. *Järjestelmässä on vika ja se tulee sortumaan, uskotelkoot puoluejohtajat mitä tahansa, se kohtaa ennen pitkää hautansa. Kysymys on vain siitä,*

miten kauan Suomen kansa saa kärsiä, ennenkuin herää.

Sitten puhuja todisteli »tilanteen helpponemista: Suomen Pankin rahavarasto on jatkuvasti viime kuukausina vahvistunut, yksityispankkien suhde valtiopankkiin on keventynyt» j. n. e., samat liverrykset, mitkä näkyvät puoluelehtien palstoilla joka päivä. Nämä seikat päinvastoin melkein kaikki ovat kylmiä todisteita siitä, että tilanne jatkuvasti pahenee. Ja se seikka, että rahaa kasaantuu pankkeihin, että yksityispankkien ei tarvitse rediskontata valtiopankkiin todistaa jäävämättömästi, että elämä tyrehtyy, koska rahavaroja jatkuvasti kerääntyy luottolaitoksiin kuolleena makaamaan eikä rahasäästöjä kuitenkaan lisäänny.

Valtioneuvos Paasikivi todisti rehellisesti ja selvästi äskettäin, että tilanne numeroitten valossa on synkkä ja tulevaisuus samoin ja vaikka tämä nykyisen rahatalouselämässämme ehkä suurin kyky meillä osoitti, ettei 19 vuoteen meillä ole rahataloudessa mitään edistymistä tapahtunut, siitä huolimatta kehdataan lakkaamatta märehtiä samoja vääriä todisteluja.

Puutavaramyynnit ja vienti, ne ovat mieliaiheita nykyisen systeemin miehille Niillä sitä todistellaan alati »tilanteen helpponemista». Myönnetään, että meillä on melko tyydyttävä vienti ja että vientiliikkeet ovat saaneet tuntuvia voittoja sekä että ennen kaikkea pankkiliikkeet ovat tämän kautta saaneet suuria tuloja ja otaksuttavasti onnistuneet joksikin aikaa lykkäämään romahdushetken, mikä niitä tätä systeemiä jatkaen ennemmin tai myöhemmin tulee kohtaamaan. Jos tämä puutavarateollisuuden tuottama tulos olisi joutunut vaikuttamaan koko kansan hyväksi, niin siitähän ei olisi muuta kuin hyvää sanottava, mutta sehän on tyydyttänyt vain pienen ryhmän itsekkyyttä.

Edelleen vielä jaetaan maat pankkien (puuliikkeiden) kesken saalistuspiireihin, metsät otetaan talonpojilta polkuhintoihin, työt teete-

(Jatk. 3. sivulla.)

Ilotulitus kummittelee.

Täällä käyneiden säkkipillinsoittajien säveleiden jälkikaikuna on kai pidettävä se tosiasia, että Suomen osuus Englannin pekonituonnissa on hiljattain *supistettu puoleen* siitä, mitä se on tähän saakka ollut.

"Silmät Petsamoon päin!"

komensi Nikkeli — maailmantrustin johto,

ja niin, saapuivat Suomeen kaksi sanotun trustin pomoa toimiluvan myöntämistä koskeviin neuvotteluihin. K. o. trusti »kontrolleeraa» 90 % maailman koko nikkelituotannosta. Nyt on, kuten tunnettu, löydetty nikkeliä Petsamossa. Voisi siis syntyä kilpailua, joka ei olisi »kontrolleerattu». Ja sehän olisi trustin »intressien» vastaista — tässä liberalistisessa maailmassa, jonka tunnussananahan muka *sanotaan* olevan »eläköön vapaa kilpailu»! — Saamme kai ajan mukana nähdä kuinka meitä »kontrolleerataan».

Omena ei putoa kauas puusta!

Uusi Suomi julkaisi 13. 11. kirjoituksen, jonka otsikko oli »*Valtiosäännön uudistamishanke Latviassa*». Kirjoituksen pituus on puolitoista palstaa, mutta sen ydin selviää yhdestä ainoasta lauseesta, joka yksinkertaisuudessaan kuuluu:

»Vähemmistön muodostivat sosialistit, juutalaiset ja eräät pienemmät ryhmät, jotka jyrkästi vaativat ehdotuksen hylkäämistä.»

(Kurs. meidän.)

Johtopäätös lienee selvä. Viittaamme toiseen uutiseen (Ajan Suunnassa) jonka otsikko kuuluu: »*Eestin kansa ei enää alistu vanhaan järjestelmään*». Pian tulee vuoro Latviankin kansan.

Professori Kühnemann'in esitelmä. (Oikaisu)

Lehtemme selostuksessa professori Kühnemann'in esitelmästä yliopiston juhlasalissa (N:o 22, 9. 11.) oli viimeistä edelliseen lauseeseen sattunut valitettava kirjoitusvirhe, jonka täten oikaisemme. Lause kuuluu *oikaistuna:* »Ja kenties kaikki se, mitä nyt tapahtuu Saksassa, merkitsee, että Saksa hyvällä korvaa maailmalle sen pahan, minkä maailma on sille tehnyt».

Uuden valtakunnan perusteita.

(Jatkoa.)

Keskeinen oma-apu.

Työrintaman lisäksi on vielä toinenkin keino kansalaistemme kasvattamiseksi työskentelemään kokonaisuuden jäseninä. Se keino on *keskeinen oma-apu* ja jakaantuu kolmeen suureen pääryhmään:

1. Vakuutuslaitos.

Työrintamaksi yhdistetyt liitot ja järjestöt tulevat muodostamaan yhteisen vakuutuslaitoksen, jonka tulee turvata jäsenet vanhuuden tai sairauden varalta. Koko vakuutustoimi on yhdistettävä suurisuuntaiseksi kansalliseksi vakuutuslaitokseksi. Kaikkien kansalaisten on suoritettava jäsenmaksunsa tuohon kansalliseen vakuutuslaitokseen. Sen kautta on lopuksi tasapuolisesti toteutettavissa päämaaliohjelmamme suuri sosiaalinen työ ja turvattavissa jokaisen, kansakunnan talouselämän jäsenenä työskennelleen, kansalaisen vanhuus.

2. Luottolaitos.

Työrintamaksi yhdistynyt talous tarvitsee jatkuvasti voimakasta luottotukea, joka *ei saa olla riippuva yksityisistä rahamarkkinoista* tai sen noteerauksista. Eri talouksien luottolaitokset on niinikään yhdistettävä yhdeksi suureksi kansalliseksi luottotaloudeksi kansakunnan talouselämän toimintakyvyn kohottamiseksi ja sen kautta voidaan saavuttaa luoton jakelun avulla tasapainotila maanviljelyksen, teollisuuden, käsityön ja kaupan alalla.

Tämä luottolaitos ei saa milloinkaan eikä missään muodossa hairahtua palvelemaan keinottelua tai yksityisetuja, vaan ainoastaan kansakuntaa palvelevaa luovaa työtä. Tämäkin tarkoittaa keskeistä omaa apua ja sen tulee pystyä palvelemaan tasapuolisesti koko kansantaloudemme elimellistä kehitystä.

3. Osuuskuntatoiminta.

Se suuri etu, mikä osuuskuntatoiminnalla on verotus, luotto y. m. etuuksien kautta verrattuna yksityisyritteliäisyyteen, velvoittaa kansakunnan kokonaisuuden kannalta erikoisen huomion kiinnittämistä noihin laitoksiin ja missä määrin niiden kunkin toiminta voi siunauksellisesti palvella kansakunnan kokonaisuutta. Kaikki osuuskunnallinen toiminta ei ole samalla lailla arvosteltavissa. Osaksi se voi tuottaa yhteiskunnan talouselämälle hyviä palveluksia, osaksi sen palveluskyky perustuu sen erikoisetuuksiin ja varsinkin, mikäli osuuskunnallinen toiminta on muodostunut jonkun suunnan poliittiseksi elimeksi, on se kehitettävä siltäkin osaltaan kansalliseksi kasvatuslaitokseksi.

Osuuskauppojen poliittinen merkitys on osaltaan vaikuttanut, että sen kasvua on keinotekoisesti lisätty joka paikkaan, jotta sen kautta voitaisiin tukea ja vahvistaa jonkun ryhmän poliittista rintamaa ja etuoikeuksia.

Siinä onkin osuuskauppaelämän perusheikkous. Toiseksi sen kautta, että ne ovat hävittäneet yksityisyritteliäisyyttä sekä kaupan että käsityön alalla, ovat ne olleet jatkuvia vihan ja epätasaisuuden aiheuttajia yhteiskuntaelämässämme. Lisäksi luotto- ja veroetuuksiensa kautta hävittävät ne kaiken terveen kilpailun pohjan tuotannon ja kulutuksen palveluksessa. Kaikkiin noihin heikkouksiin on löydettävä parannus ja kun osuuskauppatoiminta kerran ohjataan oikeassa mielessä, niin niiden avulla voidaan luoda keskiluokan ja käsityöläisten elämän perusta ja niin voidaan tästäkin toiminnasta lopuksi kehittää kolmas suuri keskeinen oma-apu laitos.

Näiden kolmen oma-apu laitoksen kautta saavutetaan kansakunnalle erittäin tärkeä itse elimellinen talous.

Vanhuusvakuutus jää työrintaman huoleksi.
Työrintaman luottolaitos tulee valtiopankin ja yksityisen rahatalouselämän ohella olemaan jatkuvasti toimiva korkoventtiili ja tasapainoelin.
Työrintaman osuuskunnallinen elin yhteydessä teollisuuden, kaupan ja käsityön kanssa muodostaa kansan talouselämän jatkuvasti toimivan hinta-venttiilin.
Työrintaman suorittama tuotannon ja kulutuksen tarkkailu luo pohjan ohjata työmarkkinoita ja estää talouspulien syntyminen.

Uusi talousryhmä-valtio.

Sanoimme työrintaman kasvattavan ja ohjaavan kansalaisiamme toimintaan kokonaisuuden edun pohjalla, kun taas uusi talousryhmävaltio tulee sen käytäntöön sovittamaan.

Talousryhmä-rakennelman päämaalina on talouselämämme kukoistaminen ja kunkin luovaa työtä tekevän kansalaisemme yhdistäminen terveesti kansamme talouselämään.

Tämän kautta eivät enää eri elinetyryhmien edustajat seiso vastakkain, vaan saman talousryhmän jäsenet työskentelevät yhdessä, neuvottelevat yhdessä ja työryhmänsä menestyksestä ja kunniasta. Jokaisen talousryhmään kuuluvan jäsenen täytyy olla tietoinen, että hän sen kautta tulee *kokonaisuuden jäsenyydessä arvokkaaksi ja oikeutetuksi osaseksi mahdollistuttaen kansan talouselämän sopusointuisen kehityksen.*

Palkkasopimukset ovat tietenkin jatkuvasti tarpeen, mutta pääkohteena ei ole enää itsekkään etuilun lannistaminen, olkoonpa työntekijä tai työnantaja kysymyksessä, vaan kunkin osuuden mittaaminen sen perustalla, mitä hän saa aikaan, mikä on kunkin työteho kansan kokonaisuuden jäsenyydessä ja sen puolesta. Luonne, suoritustaito ja palveluskyky tulevat määräävitsi tekijöiksi. Sentähden tuleekin talousryhmien toimintapohjaksi taloudellinen työskentely itse, siellä missä ihmiset jokapäiväisessä toiminnassa toistensa rinnalla kilvoittelevat ja toisensa parhaiten molemminpuolisesti oppivat tuntemaan.

(Jatkoa.)

"Kun kotimme . . .

(Jatk. 1. sivulta.)

itsekkäimmänkin velkojan reskontrassa.

Otamme vielä tähän kappaleen, joka sattuvasti selvittää kirjoittajan monilla tositapahtumilla vahvistettavan näkemyksen kotinsa menettäneen kansalaisen tulevista mahdollisuuksista:

»Uutta kotia hajoitetun tilalle rakennettaessa on lain mukaan miltei jokainen kotiin hankittu uusi esine romahduksen jälkeen uhanalainen, jos kodin ja muun omaisuuden myynti ei ole riittänyt kaikkien velkojen peittämiseen. Näin ollen laki vaikeuttaa välttämättömänkin kodin uudelleen pystyttämistä. Tämä ei voine olla oikein, vaikka laki näin määrääkin. Onhan kansojen oikeustajunnan mukaista, että silloinkin, kun yksilö on tehnyt itsensä syypääksi rangaistavaan tekoon, on hänen sallittava *nousta rangaistuksen kärsittyään.* Eikö tässäkin yksilön ponnisteluja ole helpotettava, nousua edesautettava eikä painettava vielä suurempiin vaikeuksiin?»

Lopuksi huomautamme, että olemme kirjoittajan kanssa yhtä mieltä siitä, ettei velallisen velvollisuuksista ole tingittävä. Mutta samalla tahdomme vielä enemmän kuin hän konstateerata sen jyrkän eron, mikä on olemassa velallisen ja hänen kotinsa välillä. Sen hävittämistä eivät pysty korvaamaan mitkään yhteiskunnalliset huoltotoimenpiteet, eivät komeimmatkaan lastenseimet ja kuntien vaivaistalot.

VIIKON UUTISIA

Ent. ministeri Niukkanen on vapautettu virkarikossyytteestä riittävien todistusten puutteessa. Pöytäkirjaväärennös todettiin Niukkasen hyväksi! Kuka lienee tämä avulias ystävä ollut.

*

Itävallassa on palautettu kuolemanrangaistus väkivallantöistä voimaan.

*

Jaappanin ja Neuvosto-Venäjän välit yhä kiristyvät. Molempien tiedetään keskittäneen suuria joukkoja Mandshukoun rajalle.

*

Ed. Tannerin y.m:n lakialoite, joka tarkoitti kulkukauppapykälän muuttamista niin, että Tanner pääsisi autoineen kaupalle — on hylätty.

*

Eräs helsinkiläinen rouva O. Blom valehteli kaupungilla saavansa pian periä Ameriikasta suuria summia ja — katso — kaikki joilla rahaa oli, tarjosivat sitä hänelle lainaksi. Hän sai lähes miljoonan. — Koettakootpa velkaiset maanviljelijät lainata. — Silloin ei tipu niin helpolla!

*

Kansanopistot ovat taloudellisissa vaikeuksissa. — Apua koetetaan saada eduskunnan kautta.

*

Tallinnan poliisi on paljastanut väärinkäytöksiä kaupungin köyhäinhoitovirastossa. — Leipäshekkejä, jotka olivat tarkoitetut työttömille ja köyhille olivat virkailijat kavaltaneet itselleen 1,860 kpl. — ostaneet niillä olutta ja järjestäneet juominkeja.

Köyhäinhoitoviraston johtajana on huomattava sosialistinen toimihenkilö rva Alma Ostra-Oinas, Viron rikkaimman herrassosialistin, riigikogun jäsenen Aleksander Oinaksen puoliso. Virastossa toimi yksinomaan sosialisteja. — »Võitlus», joka tämän kertoo lisää vielä, että nämä sosialistit auttoivat köyhiä lisäksi anastamalla pesulasta vaatteita.

*

Hella Vuolijoen näytöskappale »Laki ja järjestys», Koiton näyttämöllä, kiellettiin — ja taas päästettiin pannasta.

*

Kanadan postilaitokset eivät ota dollareja vastaan, koska se on laskenut rahavastineisuuden alapuolelle. — Taitaa olla kohta kuin Ryssän rupla.

*

Kaukaasian ja Turkestanin turkkilaiset eivät halua palvella puna-armeijassa.

*

»Ruotsinkin nuorison keskuudessa kuohuu. Kansallissosialistiset aatteet saavat yhä enemmän kannatusta», kertoo Ilta-Sanomain Tukholman kirjeenvaihtaja.

*

Itävallassa tasavallan 15-vuotispäivänä yrittivät sosialistit järjestää mielenosoituksia eri puolilla maata — kielloista huolimatta. Yksin Wienissä pidätettiin 225 henkilöä.

Sosialisti Karl Seitz on ollut 10 vuotta Wienin pormestarina ja maaherrana. Sosialidemokraatit yrittivät järjestää soihtukulkuetta hänen kunniakseen, mutta poliisi kielsi.

*

Ameriikkalaisia saapuu neuvottelemaan Petsamon nikkelikenttien konsessiosta.

*

Viro on sopinut erään meikäläisen toiminimen kanssa vedenalaisen tilaamisesta, kun vaan riigikogu myöntää varat.

*

Kommunistit ovat nyttemmin kolmannen kerran muutaman viikon kuluessa ahdistaneet Clujssa (Klausenburgissa) olevaa Saksan konsulia. Viimeksi särkivät joukon konsuliviraston ikkunoita. — Kolme henkilöä pidätettiin.

*

Saksan valtiopäivämiesvaalissa annettiin tasaluvuin 43 milj. ääntä. Niistä saivat 39,66 milj. eli 92,2 % kansallissosialistit ja 3,35 milj. eli 7,8 % hylättiin. Kansanäänestyksessä annettiin noin 43,46 milj. ääntä, niistä oli 40,62 milj. eli 93,4 % jaa-ääniä, 2,96 milj. eli 4,7 % ei-ääniä ja 791,000 eli 1,9 % hylättyjä. Suur-Berliinissä olivat tulokset: valtiopäivämiesvaalissa 3,13 milj. ääntä, niistä 2,72 milj. kansallissosialisteille ja 416,000 hylättyjä. Kansanäänestyksessä annettiin 3,20 milj. ääntä, niistä 2,83 milj. jaa-ääniä, 285,000 ei-ääniä ja 81,000 hylättyjä.

Helsingin Sanomat: »murhenäytelmä».

Suomen Sosialidemokraatti sanoo: »terrorivaalit».

Hufvustadsbladet: »äänestämättömät olivat tietysti järjestelmän vastustajia». — Paljoa niitä ei näy olevan sittenkään!

Onkohan koskaan meidän vaaleissamme selitetty kaikki äänestämättömät »järjestelmän vastustajiksi»?

*

Saksassa on nostettu syyte petoksesta ent. valtakunnan kansleri Marxia (hieno nimi), sekä ministereitä Stegerwaldia ja Braunia vastaan. — Syytetyt ovat aikoinaan petollisin toimenpitein anastaneet eri toiminimiltä ja pankeilta useihin miljooniin Saksan markkoihin nousevia määriä.

*

Rautateittemme liikennetulot lisäytyneet tänä vuonna 33,1 milj. mk. — matkustajaliikenne vähentynyt 4,73 milj. m. — tavaraliikennetulot lisäytyneet 38 milj. m.

*

Suomen Pankin ulkomainen valuuttavarasto lisäytynyt 21,05 milj. mk:lla. Ulkomaiset vekselit lisäytyneet 15,7 milj., setelinantoreservi 20,3 milj. ja yksityispankkien saatavat 30,9 milj. mk.

Liikkeessä oleva setelistö vähentynyt 16,7 milj. ja kotimainen luotonanto 23,5 milj.

Pankkien »ajat yhä paranevat» — rahaa on, mutta liikkeestä se vähenee ja luottoa supistetaan.

*

Sortavalalaisen punasanoman »Kansan Voiman» toimittajat olivat kaupungin raastuvassa vastaamassa syytteestä Jumalan pilkasta. Kaksi luterilaista, yksi kr.-katolinen todistaja, pitivät kaikki syytteenalaista kirjoitusta loukkaavana. — Jutun päätös jäi Viipurin hovioikeudelle.

SKJ:n OHJELMALLISIA SUUNTAVIIVOJA

Perusajatus 9.

Rahavalta.

Rahatalous on niinikään alistettava valtakunnan kokonaisuuden palvelijaksi.

»Raha hallitsee maailmaa», sanoo sananlasku ja tämä sopii erikoisen hyvin nykyiseen aikaamme. Erikoisen runsas rahan keräytyminen kansainvälisen suurpääoman haltuun, on itse asiassa tehnyt viimemainitusta ylivaltiollisen rahamahdin. Pääomalaji (lainapääoma), joka saa tulonsa määrättyjen korkojen muodossa ja suojelee itseään tappion varalta ottamillaan panteilla eli vakuuksilla, on nykyään kaksikymmentä kertaa niin suuri kuin yrittäjäpääoma, jonka tulos on talouselämän lakien alainen ja joka itse vastaa tappioistaan. Toisin sanoen suurin osa elinkeinoelämästä toimii lainapääoman armoilla — useimmat maanviljelystilat, tehtaat ja asuintalot, ovat raskaasti velkautuneet. Mahdollisimman suuren koron saanti on tässä ollut ratkaiseva tekijä. Milloin hyvänsä ei tätä pyrkimystä ole voitu tarpeeksi suuressa määrin sovelluttaa, on ryhdytty vakuuksien realisoimiseen välittämättä niistä järkytyksistä, joita k. o. vakuuksien joukkorahaksimuutto saa aikaan elinkeinoelämän aloilla, niinkuin on laita nykyään esimerkiksi maataloutemme alalla. Mutta tämä johtaa kuitenkin tuottavaisuuden pienenemiseen, joka on suurin tekijä talouselämän alalla.

Tämän takia 8 perusajatuksemme esittää kansantaloutemme tarkoituksena olevan *kysynnän tyydyttäminen* eikä lainapääoman mahdollisimman suuri kannattavaisuus, unohdetaan näin ollen, että raha sinänsä ei ole »omaisuutta», vaan ainoastaan mitta, jonka avulla arvioidaan todellisia arvoja niin kuin maita, metsiä, taloja sekä tavaroita. *Siinä määrin,* kuin ne kykenevät tuottamaan lisäarvoja, kasvaa se rahamäärä, joka merkitsee niiden arvoa. *Muussa merkityksessä* on korko ainoastaan *petosta.* Rahan tulee olla ainoastaan maksuväline kysynnän tyydättämisen palevluksessa eikä tekijä, jonka avulla voidaan kiristää tuloja, joita eivät todella luodut arvot vastaa.

Valtion tehtävä on järjestää kansalaisten keskinäiset suhteet toisiinsa, siksi valtio tarkistaa esim. mitat ja painot, jotta ei kukaan tulisi pettäneeksi lähimmäistään mittaamalla tai punnitsemalla väärin. Samaa tapaa olisi sovellutettava *arvomittaan* — rahaan. Niin kauan kuin ainoastaan jalot metallit — kulta ja hopearaha olivat *arvomittana,* oli rahoilla oma arvonsa itsessään, kun taasen nämä metallit, joista ne olivat valmistetut olivat ainoastaan *tavaraa,* jota voitiin käyttää myös muihinkin tarkoituksiin kuin arvon mittaukseen. Nykyään ovat maksuvälineet suurimmaksi osaksi paperia — seteleitä, tunnusteita, shekkejä j. n. e., joilla ei itsessään ole mitään arvoa. Niitä tulisi voida käyttää arvomittana, ainoastaan tavaroita ja palveluksia vaihdettaessa.

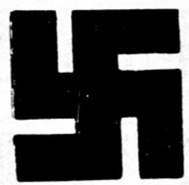
Arvioiminen on aina vaikea tehtävä ja kullan ominaisuudet tekevät sen kieltämättä monessa suhteessa sopivaksi arvomitaksi. Pyrkimys tehdä kullasta paperimaksuvälineiden arvon perusta on siis luonnollinen. Mutta asialla on toinenkin ikävämpi puolensa. Kun paperimaksuvälineet ovat »sidotut kultaan», on annettu mahdollisuus tehdä setelistö *enemmän riippuvaksi* siitä »kultakatteesta», joka on käytettävissä, kuin talouselämän *todella tarvitsemasta maksuvälineiden määrästä.* Juuri tämä antaa tilaisuuden kaikenlaiseen keinotteluun ja vallan väärinkäytöksiin. Maksuvälineiden hallinta ja omistus on yhä suuremmassa määrin siirtynyt palvelemaan yksityisten omanvoitonpyyntiä. Sen tulisi jälleen siirtyä valtion johdonalaisuuteen, jonka on katsottava, että rahatalous sinänsä ei palvele yksilöiden saalistamishimoa, vaan on ainoastaan talouselämää palveleva väline.

卐

Kansalaiset!

Me taistelemme yhteishyvän, kokonaisuuden edun puolesta. Me tahdomme poistaa rahavallan valtiona valtiossa, me tahdomme kohottaa työtätekevät, asettaa työn kunniaan.

JÄRJESTÖN TYÖMAILTA

SKJ:n suurkokous Kuopiossa.

Kuopion alue oli järjestänyt Suomen Kansan Järjestön aatteiden levittämiseksi Kuopion Suojalinnan avaraan juhlasaliin klo 17 tk. 12 pnä kokouksen.

Kokouksessa oli runsaasti yleisöä. Kun suojeluskunnan soittokunta oli alussa soittanut muutamia kappaleita piti aluevartija Sjöstrand avauspuheen, jossa hän lyhyesti selitti, mihin järjestömme pyrkii ja minkä se katsoo olevan pahimpana syynä siihen, ettei olomme pääse tervehtymään.

Seuraavana puhujana esiintyi valistusvartija Raikas kosketellen maallemme tärkeätä maatalouskysymystä. Puhuja toi numeroitten valossa esille sen synkän tilanteen, mikä maatalousalalla vallitsee ja mitä mahdollisuuksia kansallamme on maamme pääelinkeinon, maatalouden, joka antaa perustan kaikelle muulle tuotannolliselle elämälle, aseman parantamiseen. SKJ:n suunnittelema tie on ainoa, joka tuo pelastuksen maatalouteen samaten kuin koko Suomen kansalle.

Soittokunnan välillä aina soitettua piti järjestön johtaja Kalsta laajan puheen, jossa hän kuvasi SKJ:n työmaata, mitenkä sen itselleen ottama päämäärä vapauttaa luova työ kahleista, tervehdyttää talous- ja poliittinen elämä maassamme, on suuri ja vaikea, mutta joka on onnistuva SKJ:n päämaali ohjeena ja sen esittämien keinojen turvin. Maamme puolue-elämä on luonnoton, puolueitten tilalle on muodostettava elineturyhmät, jotka vapaina liberalismin vitsauksesta elimellisesti toisiinsa liittyen tulevat omien elintensä kautta kokonaisuuden edun pohjalla ratkomaan kansamme onneksi kaikki esille tulevat kysymykset.

Puhe sai kuten aikaisemmatkin kuulijoitten puolelta voimakkaat suosionosoitukset.

Kokous jätti jälkeensä vakuuttavan kuvan siitä, että SKJ:n pyrkimykset tulevat Savossa elämään ja voimakkaasti kasvamaan.

Kuopion alueelle on lausuttava kiitokset ponnisteluista. Mutta laakereille ei saa heittäytyä lepäämään, vaan entistä suuremmalla innolla on työtä jatkettava laajan maakunnan herättämiseksi. Palkkio on oleva myöskin suuri: kansamme vapaus ja hyvinvointi.

Hanko.

SKJ:n ensimmäinen yleinen kokous pidettiin Hangossa t. k. 3 p:nä. Tilaisuuteen oli saapunut yli kolmisenkymmentä kuuntelijaa eri puolueista ja eri elineturyhmistä.

Kokouksen avasi Länsi-Uudenmaan aluevartija Karl Jansson, joka muutamia tervehdyssanoja lausuttuaan luovutti puheenvuoron järjestön toim.-pääll. Lindqvistille. Puhuja kuvaili lyhyesti kaikkien puolueitten synnit; kuinka he kaikki ovat luvanneet autuuden kannattajilleen ja kuinka tulos on ollut — vähänonnistuneita lehmäkauppoja. Kansa ei enään hyväksy mitään silmänkääntötemppuja, Suomen Kansan Järjestö tulee huolehtimaan siitä, että totuus tulee tunnetuksi jokaisessa pienemmässäkin mökissä. Tämän jälkeen puhui aluevartija Jansson järjestötyöstä. Hän huomautti, että se ei suinkaan ole isänmaallisuuden edustaja, joka siitä joka päiväisesti kiljaisee, vaan se joka hiljaisuudessa, ilman omia vaatimuksia, työskentelee *kokonaisuuden hyväksi.* Puolueet eivät voi kokonaisuutta palvella, sillä he itse myöntävät ohjelmissaan, että tahtovat onnellistuttaa omia kanntajiaan sillä, että riistävät toisilta. Mutta samalla puoluepomot lyövät rintaansa ja vakuuttavat, että ainoastaan he voivat eheyttää Suomen kansan.

Johtajamme Kalsta selitti sitten toista tuntia kestävässä puheessaan päivän talouskysymykset, myöskin korkokysymystä ja työttömyyskysymystä. Asiallisesti ja jokaiselle selvästi hän käsitteli näitä asioita, joita »puoluetirehtöörit» useimmiten eivät edes uskalla kosketella. Niinpä niin, — nehän ovat heille hebreaa. Johtajamme kiitettiin vilkkain suosionosoituksin. Keskustelua ei syntynyt, vaikka tarjottiin siihen mahdollisuus, — ymmärrämme kyllä, että tällainen tapa ihmetytti kuuntelijakuntaa, sillä niissä kokouksissa, missä he tähän asti ovat käyneet, siellähän on puoluepomoilla ollut yksinoikeus »haastaa». Lopuksi johtajamme vielä vetosi työmiehiin, tuoden esiin kysymyksen, uskovatko työläiset todellakin, että »köyhälistön» edustajat kuten Tanner, Erich, Ryömä y. m. taistelevat työtätekevien puolesta. Me emme usko semmoisiin satuihin, ja se aika tulee, jolloin nykyinen luokkaviha tulee kääntymään näitä »loistoproletaareja» vastaan.

Olkoon maaperä Hangossa vaikka graniittista, me tulemme raivaamaan tietä sielläkin aatteellemme!

Herää!

»Valkoiseen saliin»

oli SKJ perjantaina tk. 10 pnä järjestänyt suurkokouksen. Puhujina esiintyivät järjestön mainospäällikkö Oljemark, toimistopäällikkö Lindqvist ja lehtivartija v. Alfthan, joka viimemainittu arvosteli pääministeri Kivimäen Kuopion puhetta, kun taas tp. Lindqvist arvosteli puolueita ja puoluesanomalehdistöä.

Katumellakoita ei tullut.

Kuvaavana on, että jotkut henkilöt olivat suunnitelleet katumellakoiden aikaansaamista tämän ruotsinkielisen kokouksen päätyttyä, mutta kun heille SKJ:n suomenkielinen jäsen, aluepäällikkö Partanen oli muutamin sanoin selostanut järjestömme pyrkimyksiä ja päämääriä, niin he pyysivät anteeksi ja poistuivat rauhallisesti. Tämä on selvänä todistuksena meidän aatteittemme rauhoittavasta voimasta.

卐

Arpajaisista

ei ole nyt muuta uutta ja erikoisempaa mainittavaa kuin, että arpajaistoimisto on muuttanut, siis ei ole enään Fredrikink. 34, vaan *Laivurink. 2,* puhelin on sama 33 156. Koska vielä on muutamia listoja palauttamatta, niin olisi suotavaa, että ne nyt heti palautettaisiin. Muihin valmistaviin toimenpiteisiin olisi hyvä syy ryhtyä joka puolella, erityisesti järjestöviikon valmisteluun.

Pidetäänpäs velvollisuutena ja otetaan kunnia-asiaksi järjestää niin, jotta arpajais-järjestöviikko onnistuu.

卐

Aluekilpailumme lehtien hankinnassa taas alkanut.

Nyt kun olemme järjestäneet lehtivartijat alueittain, on myöskin järjestetty alueitten väliset tilaushankinta kilpailut. Kilpailun ensimmäinen toimiaika on kuluva marras- ja joulukuu. Tammikuun 1 pnä nähdään, mikä alue on silloin paras. Tulemme selostamaan kilpailun kulkua lehdessämme viikottain. Myöhemmin määrätään kilpailun palkinnotkin.

SKJ:n suurkokous Heimolan salissa t. k. 27 p. kello 20

Puhetilaisuus Leppävedellä.

Perjantaina vk. 26 pnä oli J:kylän alueella puhetilaisuus Laukaan Leppäveden kylässä.

Maanvilj. Rutanen oli hyväntahtoisesti antanut huoneen käytettäväksi, josta hänelle lämpimät kiitokset.

Yleisöä oli kylän pienuuteen nähden saapunut runsaasti, noin 70 henkilöä.

Avauspuheen jälkeen, jonka piti Leppäveden jv. Rutanen, selosti av. Ollikainen nykyistä taloustilannetta, sekä työmiehen ja työnantajan suhteen nurinkurisuutta. Esitystä kuunteli yleisö kiinnostuneena ja kuului joukosta huudahduksia: »Hyvä!» »Se on oikeata puhetta!» j. n. e.

Kolmantena puhujana esiintyi J:kylän alueen sihteeri Bernhard, joka selosti korporatiivista valtiomuotoa. Tätäkin esitystä seurattiin mielenkiinnolla.

Kun sitten esitelmien jälkeen tarjottiin tilaisuus kyselyihin, ei uteliaisuus jaksanut voittaa ujoutta, mutta jälkeenpäin seuranneessa kahvipöydässä virisi keskustelu hyvinkin vilkkaaksi. Kysymyksiä esitettiin runsaasti ja lausuttiin toivomus, että näitä tilaisuuksia saataisiin Leppävedellä vastakin.

卐

Yleisiä kokouksia

Helsingissä

Suurkokous Heimolassa maanantaina tk. 27 pnä. Liput 3 mk. Puhuu m. m. järjestön johtaja A. Kalsta.

*

Järjestökokous piirihuoneistossa perjantaina 17. 11. -33 4 alueen järjestämänä. Pääsy vapaa. Alkaa klo 20.

*

Järjestökokous piirihuoneistossa tiistaina 21. 11. -33 klo 20. Järjestää 6 alue. Pääsy vapaa.

*

Ruotsinkielinen kokous piirihuoneistossa torstaina 23 11. -33 klo 20. Järjestää 19 alue. Pääsy vapaa.

Valistustilaisuus Hämeenlinnassa.

Tämän kuun 9 pväksi oli H:linnan Palokunnan talolle järjestetty valistustilaisuus. Kokoukseen oli saapunut noin 50—60 henkilöä vakavamielistä yleisöä. Kokouksen avasi tv. Jurvala, jonka jälkeen aluev. Kari lyhyessä puheessaan selosti kansan taloudellisia kysymyksiä. Huomauttaen, että kansamme on tällä kertaa jos koskaan sidottu ylivaltiollisen rahaamhdin kahleisiin. Ainoa pelastus tästä kansallamme on luja kansallinen yhteistunto ja kansallinen herääminen. Yleisö palkitsi puheen runsain suosionosoituksin. Tämän jälkeen järjestön johtaja Kalsta selosti seikkaperäisesti järjestön päämääriä ja pyrkimyksiä, huomauttaen m. m., että kansallista yhtenäisyyttä ei luoda puoluevihalla eikä toisen kansanosan parjaamisella, sillä vain kärjistetään luokkavihaa. Samoin hän selosti, miten uudessa yhteiskunnassa toimivat elineturyhmät tulevat toimimaan. Ei niin kuin nyt, että puolueherrat nauttivat tulot, vaan että se koituu koko kansan hyödyksi. Ja että luova työ nostetaan sille kuuluvalle kunniapaikalle, eikä tallata lokaan. Johtajamme puhe palkittiin reippain suosionosoituksin.

Vaikka edellä selostettua valistusjuhlaa alettiin ajoissa järjestää niin esteitä sattui tämän tästä, tuntuipa melkein voittamattomilta. Aikomus oli järjestää tilaisuus Raatihuoneen juhlasaliin, mutta meille tuntemattomasta syystä kaupungin johtaja oli kieltänyt vuokraamasta yllämainittua juhlasalia SKJ:n tilaisuutta varten, vaikka aikoja ennen jo asia oli sovittu. Tuntuu kuin herra kaupungin johtajalla olisi jotain kaunaa meitä kohtaan. Samoin mainostus tuotti paljon työtä. Etenkin syrjäkaupungilia sai joka päivä kiinnittää uusia plakaatteja. Mutta itsepäisellä sitkeydellä tehtiin työtä. Pariin paikalliseen lehteen kyllä kelpasi ilmoitukset, mutta mitään pikku-uutista, kuten on tapana, ei annettu. Ainoastaan paikallinen Hämeen Kansa (demo lehti) pakinoitsijansa kautta koitti mustata tilaisuuttamme joskin tämä parjaaminen kohdistui etupäässä kapteeni Kalstan ja tukiv. Jurvalan henkilökohtaiseen parjaukseen. Mutta, koska mainitun lehden pakinoitsija nim. Pet, tunnetaan entuudestaan ala-arvoisten kuplettilaulujen esittäjänä, ymmärtää jokainen, että mainitulta herralta ei voida täyttä vaatia. Henkisesti alamittaiselle henkilölle täytyy suoda anteeksi.

Yleisö, vaikka sitä ei ollutkaan niin runsaasti, kuin mitä oli toivottu, oli kuulemaansa varsin tyytyväistä. Uskomme, että toimintamme tämän jälkeen pääsee parempaan vauhtiin, sillä innostusta oli joukossa. Puolueitten pirstoma Etelä-Häme herää!

Juntta N:o 1.

卐

„Taas ajat . . .

(Jatk. 1. sivulta.)

tään suurelta osalta kuntien kustannuksella ja metsätyömiehille maksetaan 15—20 markan päiväpalkkoja, kuten uutisista on näkynyt.

Puoluemiehet uskottelevat kansalle aikojen paranemista, mutta totuus on kumminkin toinen.

Työttömyyden helpponemisesta pääministeri selitti, että työttömyys oli suurimmillaan maaliskuun lopulla 1932, ollen se 90,489, mutta kuluvan vuoden syyskuun lopulla vain 31,306. Kuten kaikki tiedämme, on työttömyys aina määrättynä aikana vuodessa alimmillaan. Herra pääministeri ottaa lähtökohdaksi ajan, jolloin työttömyys vuodessa on suurimmillaan ja vertaa sitä aikaan, jolloin työttömyys vuodessa on melkein pienimmillään. *Pääministerin johtama sosialiministeriö julkaisee sosialista aikakirjaa, jonka mukaan työttömyys viime heinäkuun lopulla oli vain 19,660 henkeä,* miksei pääministeri käyttänyt tätä numeroa todistuksessaan hyväkseen, *pula varmasti olisi tällöin »helpottunut» vieläkin enemmän.* Ei voine uskoa, ettei puhuja olisi ollut tietoinen siitä, että työttömyyspohja tulevana työttömyyskautena on vasta tulossa. Sama sosialiministeriön julkaisu tietää, että työttömyys pahimmillaan ollessa pääministerin mainitsemana työttömyyskautena oli *huomattavasti yli 100,000»* eikä 90,489, kuten pääministeri ilmoitti. Pätevämmin ja tosioloja vastaavasti pitäisi suuren puoluemiehen todisteluissaan esiintyä. Vai onko asia ymmärrettävä niin, että pääministerin mantteli vapauttaa siitä.

Satotulokset, maatalouskannattavaisuusprosentin mahdollinen tilapäinen nousu, tuontitavarain hintaindeksin lievä aleneminen vedetään puheessa esille todistukseksi huomenkoitosta kärsivälle kansalle. Samoin on kansamme ostovoima puhujan mielestä noussut. Näissä kysymyksissä me suosittelemme puhujalle valtiomme tilastollisia virallisia julkaisuja. Kun niitä vähänkin silmäilee, *niin pääsee aivan toisenlaisiin johtopäätöksiin ja ehkä uskallamme sanoa totuuden juuriin käsiksi.*

Yksityisyritteliäisyyden vapaus on myös puhujalle ysdämenasia. Se on vain tämän systeemin aikana turvattu. Me sanomme:

Tämän systeemin aikana on yksityinen yritteliäisyys vapaa pienelle ryhmälle, joilla on rahaa vapaasti käytettävissä.

Todellinen yksityinen yritteliäisyys, joka pohjautuu yksilön henkilökohtaisiin avuihin ja pätevyyteen, on nykyoloissa mahdoton.

Valoisammat ajat koittavat kansallemme vasta silloin, kun se herää näkemään nykyisen järjestelmän virheet, ymmärtää vapauttaa itsensä rahavallan diktatuurista ja puolue-elämän kiroista. Miten kauan puoluemiesten uskottelut ja väärät todistelut tepsivät kansamme?

Suomen kansa! Kymmeniä vuosia on sinua puolue-elämä ja nykyinen järjestelmä onnellistuttanut. Tulos on tiedossa! Herää näkemään uuden Suomen aamunkoitto, joka johtaa sinut

tasapainoon ja sopusointuun.

卐

Toveri-ilta

on SKJ:läisillä perjantaina tk. 24 pnä Helsingissä piirihuoneistossa E. Makasiinink. 6 alkaen klo 20. Osanotosta ja ohjelmasta, sekä muista asiaa koskevista seikoista saa lähempiä tietoja toimistopäällikkö Lindqvistiltä, puh. 24 100. Illasta tulee, mikäli olemme kuulleet hauska ja erikoinen.

卐

Järjestön naiset

järjestää tavallista arvokkaamman illanvieton keskiviikkona tk. 22 pnä klo 20 piirihuoneistossa Helsingissä E. Makasiinink. 6. Kun illanvietto on harvinaisuus, niin kannattaa siitä ottaa selvää ja ilmoittautuakin. Osanottoilmoitukset on tehtävä rouva Kalstalle puh. 33 156.

Teatteripalsta

Suomen Kansallisteatteri näyttelee parhaillaan *Kaj Munkin* kirjoittamaa nelinäytöksistä draamaa nimeltään: *Sana,* joka aihevalintaan ja sisältöön katsoen huomattavasti poikkeaa miltei kaikista ainakin viime vuosina esitetyistä kappaleista.

Kyseellisellä näytelmällä on meikäläisellekin yleisölle, josta osa on tottunut pitämään teatteria ensi-iltoineen vain jonkinlaisena sivistykseen kuuluvina kokoontumistilaisuuksina ja osa taas hakenut sieltä, sen farsseista ja operetteista, tyynnykettä hermoilleen sekä unohdusta jokapäiväisille leipähuolilleen, paljon vakavaa sanottavaa. Se paljastaa armotta tavallisessa elämässä monesti suuriltakin näyttävien asioitten merkityksettömyyden ijäisesti pysyvien arvojen rinnalla ja koettaa pyrkiä sovinnollisen, tosiuskoon perustuvan, pohjan löytämiseen. Sanan pyhyys on mielestämme tässä näytelmässä suorastaan alleviivaten esitetty. Kappaleella on uskonnollista hartautta herättävän vaikutuksensa ohella myöskin suuriarvoinen yhteiskunnallisiin oloihin ulottuva merkityksensä, se tuo tavallaan päähenkilön sanontaa käyttääksemme, uutta rommia niihin. Monet aikaamme kalvavat ristiriitojen lähteet, kuten äänetön sukuylpeys, uskonnon jakautuminen lahkoihin, jopa riitely ruumisarkunkin äärellä, on tekijä sattuvasti onnistunut vetämään katsojan huomion kohteeksi. Tuomionsa on saanut myöskin tänä aikana kukoistava tekokristillisyys leipäpappeineen, jotka tekevät tehtävänsä vain valtion puolesta ja joille kahvikuppi ja kyytirahat merkitsevät niin paljon. Tuntuu tosiaankin siltä, kuin tekijä olisi tahtonut vetää jyrkän rajan meidän päiviemme kristillisyyden ja todellisen uskonnollisuuden välille. Moni saattaa kyllä Linnalan isännän tavoin sanoa: Herra antoi, Herra otti, mutta ei kykene kriitillisissä tilanteissa viemään tuota tunnettua lausetta loppuun.

Näytelmässä tekevät kaikkien osien esittäjät tunnollista työtä. Erikoisen maininnan ansaitsevat kuitenkin *Urho Somersalmi, Aarne Leppänen, Emmi Jurkka, Yrjö Tuominen* ja *Aku Korhonen.*

Eritoten ne tämän lehden lukijat ja järjestömme jäsenet, jotka hartaudella suhtautuvat uskonnollisiin kysymyksiin ja ijäisyysarvoihin, pitäkööt päänäyttämömme Sana-esitykset muistissaan.

Laikus.

Maalaisäidille.

Sinä tuuditit kehtoni pienoisen
ja hyväilyt hellimmät annoit.
Sinä ohjasit ensi askeleeni —
jos väsyin, niin sylissäs kannoit.

Vielä valvoit, kun toiset jo nukkuivat
kuun luodessa pirttihin kultaa.
Vain silloin katseesi kyyneltyi,
kun siskoni saatoit multaan.

Kun toiveet pettävät matkallain
ja uskokin uupuu kesken,
olen siunaukseesi luottaen
mä kestävä surunkin hetken.

Et mitään vaadi sä vaivoistas,
tuskin kukkia kummullesi.
Olet elänyt itsesi unohtain —
luotan yhäti rukoukseesi.

Sikra.

Punainen uhka,

joka on kasvanut vapaamielisyyden heikkoudesta.

Marxilaisen kunnallisvaalijulisteen johdosta.

Punainen on lippu! Punainen on sisältö — väkevä, tulipunainen. Lause: »jälleen on varustauduttava voimainmittelöön porvaristoa vastaan», viittaa veripunaiseen aikaan, jolloin kuitenkin porvarien aktiivisemmat ainekset suistivat punapedon. Sen jälkeen on porvaristomme rämettynyt — johtomiehet on solutettu vapaamuurareihin ja nämä kylvävät kansaan liberalistisia (s. o. marxilais- ja juutalaisystävällisiä) mielipiteitä. Enemmistö Helsingin kaupungin valtuustossa, on punaisten lähiajan päämäärä! Mikä on seuraava? Mikä on lopullinen? Eiköhän sama kuin ryssien maalla. Ensin liberaalien avulla isänmaallisen kansan kukistaminen, sitten itse tyhmien, saamattomien liberalistien loppu — ja veripunainen komento.

»Puusta katsoen» näyttääkin ettei mikään voi tällä kertaa vielä panna sulkuja punaiselle vaaralle. Punaiset »tsaarit» ja diktaattorikandidaatit hallitsevat kaikissa valtion johtokunnissa, komiteoissa, eduskunnassa y. m. — taitavina lehmäkauppiaina!

Työttömät työläiset seisovat soppajonoissa. Heidän joukkonsa kasvaa yhä. Se on »punatsaarien» tarkoituskin. Rehelliset, tyhmät porvarit tekevät vararikkoja ja köyhtyvät päivä päivältä. Punaisten »tsaarien» nuottamiehet kalastelevat heitä — hyvässä toivossa, että saavat väkeä lisää punaiseen orjajoukkoon, joka on »tsaareilleen» sitä uskollisempi, mitä kovempaa puutetta se kärsii.

Passiivinen, aikansa elänyt, vanhuuden höperö »lipilaari» porvaristo tyytyy *nimittelemään* kaiken kirjavaa Helsinkiä komeasti »Pohjolan Valkeaksi Kaupungiksi», mutta aktiiviset marxilaiset uhkaavat *tehdä* Helsingin punaiseksi.

Mistä tulee pelastus? Taivaallisia ihmeitä ei enää tapahdu. Kansalaiset herätkää, ajatelkaa, toimikaa!

Työtön tytöläinen soppajonossa, mieti kurjuutesi perimmäistä syytä — pettäjiäsi yltäkylläisyyttä. Sinä kaino puutteenalainen henkisentyöntekijä, joka et viitsi mennä soppajonoihinkaan, vaan kärsit puutteesi salaa, valittamatta — ajattele, kuka voi ja haluaa auttaa sinua! Sinä porvari, jolla on vielä joku ropo jälellä, mutta olet kohta tuomittu samaan kaaokseen edellisten kera — herää, näe tulevaisuutesi kaunistelematta! Hyvinvoipia punaisia »tsaareja» lukuunottamatta, vain vissit salaseuralaiset pelastuvat valtion y. m. leipäpaikkojen turviin, leipäpaikkojen, jotka jaetaan vain heikäläisille ja näiden ystäville.

Missä on isänmaan pelastus? — Sama kysymys, samanlaisissa olosuhteissa, kierteli kymmenisen vuotta jo sortumaisillaan olevassa Saksassa. Eräs nuori ja intomielinen mies selitteli siellä väsymättömästi kansalle perikadon syitä ja pelastusmahdollisuutta. Kansa kuunteli, mutta oli jo liian toivoton ja tylsä käsittääkseen. Tuo tarmokas mies ei hellittänyt — ja yhdennellätoista hetkellä — kun hätä oli suurin — kansa heräsi tylsyyden tilastaan. Tuo kansa muuttui aktiiviseksi, keräytyi johtajansa taakse! Nyt sen viholliset vapisevat!

Suomen kansa! Miten pitkäksi on sallittu Sinun kärsimyksesi ja tylsyytesi aika? Mihin kaikkiin päämääriin saakka saa maassamme punainen aate, salaliittolainen itsekkyys ja kaikenlainen maanpetos päästä, ennenkuin sinä heräät. Itsellesi, Suomen kansa, olisi sitä parempi, mitä pikemmin valveutuisit. — Tutustu Suomen Kansan Järjestön aatteisiin! Liity jäseneksi järjestöömme. Et voi vastustaa punaista vaaraa salaseuralaisten johtamien porvaripuolueiden jäsenä.

Vain meidän päämäärämme on: yhteishyvä ennen yksityisetua! Ei vieraita, kansainvälisiä tarkoitusperiä, vaan koko Suomen kansan paras.

Mies, työ ja taistelu.

Mies on, jot' työ ei masenna,
vaik' tietä muurit estää.
Ei päätä maahan taivuta,
vaan pystyssä se kestää.
Saa tuulet tuimat tuivertaa
saa yllä käydä myrskyt.
Hän ehjäks' kaikki työllä saa,
jonk' rikki repi tyrskyt.

Mies on, jok' kestää taistelun
se ankara vaik' oisi.
Se kansan elon kulkuhun,
jos lievennystä toisi.
Ei uuvu hän, vaan päälle käy
ja aina eteen ryntää.
Jos vertakaan ei tiellä näy,
hän sankar' vaon kyntää.

O. S.

Katsauksia Kuopioon ja ympäristöön.

Kuopion lääni käsittää Savon ja Karjalan pohjoisosat. Lääni perustettiin v. 1775 ja on sen pääkaupunkina aina ollut seuraavana vuonna perustettu Kuopio, jonka varsinaiset kaupunkioikeudet ovat kuitenkin vasta vuodelta 1782.

Kuopion kaupunki ja sen ympäristö ovat silmiä hivelevän ihanat. Mitä ovatkaan Caprin saari ja Sveitsin luonto esimerkiksi Puijon ja monen muun Kuopion liepeillä sijaitsevan nähtävyyden rinnalla.

Ei ainoastaan Kuopion ympäristö, vaan myös muuallakin Pohjois-Savossa on harvinaisen kauniita paikkoja. Näistä mainittakoon m. m. Pisavuori Nilsiässä, jota on m. m. herra A. B. Kenonenkin perheineen käynyt katsomassa.

Vaikka Pohjois-Savo on pääasiassa mäkistä kivimaata, on maatalous siellä sangen korkealla asteella. Sieltä on m. m. peräisin Suomen paras lehmärotu, ISK-lainen lehmä, ja totta on, että sieltä ne parhaat hevosetkin ovat kotoisin.

Asutus, ottamatta huomioon kivikauden varhaisasutusta ja kuljeksivia lappalaisia, on Kuopion läänin alueella verraten nuorta. Läänin ensimmäinen tunnettu asumuspaikka on Tavisalmi eli Kuopio, joka perustettiin Juvan kappelina v. 1549 ja josta kolme vuotta myöhemmin tehtiin oma kirkkoherrakunta. Venäjän sota v. 1650—58 muodostui nykyisen Kuopion läänin itäosan asutukseen nähden sikäli merkitykselliseksi, että melkoinen osa seudun kreikanuskoista väestöä siirtyi rajan taakse ja sijalle tuli lännestä kokonaan uudet, savolaissyntyiset asukkaat.

Savolainen.

Herää Suomi
Suomen Kansan Järjestön pää=äänen kannattaja.
Helsinki, E. Makasiinink. 6.
Toimituksen ja konttorin puh. 34 793.

Tilaushinnat:

1/1 v.	35: —
½ v.	20: —
¼ v.	15: —
1 kk.	6: —
Irtonumeron hinta	1: —

Ilmoitushinnat:
Palstamm. 1: —. Määrätyllä palk. 20 % korotus. Alin ilmoit. maksu 20: — mk.

Lehti ilmestyy joka torstai.

Helsinki 1933
Tilgmannin Kirjapaino